

Tallinna Linnateater
Lai 23, Tallinn 10133
linnateater.ee
facebook.com/linnateater
twitter.com/linnateater
instagram.com/linnateater

**Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia
lavakunsti osakond**
Toom-Kooli 4, Tallinn 10130
lavakas.ee
facebook.com/lavakas

Kavalehe koostas Helen Männik,
kujundas Katre Rohumaa,
fotod Siim Vahur

**Antoine de Saint-Exupéry /
Elmo Nüganen**

VÄIKE PRINTS

Kasutatud on Sirje Keevalliku
ja Ott Ojamaa tõlkeid

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia lavakunsti
osakonna 29. lennu bakalaureuselavastus

Kursuse juhendajad
Anu Lamp ja Elmo Nüganen

EMTA lavakunsti osakonna 29. lennu ühistöö

Lavastaja ja
dramatiseeringu autor

Elmo Nüganen

Kunstnik ja valguskunstnik

Kristjan Suits

Helikujundaja

Arbo Maran

Esimene esietendus 30. novembril 2018

Tallinna Linnateatri Stuudios

Trupp tänab Riina Rooset,
Triinu Sillastet ja Ingrid Noodlat.

Teatri peanäitejuht: Elmo Nüganen
Teatri direktor: Raivo Põldmaa

Lavastuses kasutatud muusika: Jeff Russo „Wrench and Numbers”, Legowelt „Fundamental Superstition”, Kevin Volans „White man Sleeps”, Casimir Oberfeld „Oui Je suis de Paris”, Maurice Yvain „Mon homme”, Glenn Miller „Pavanne-Foxtrot” ja „Little Brown Jug”

Osades Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia lavakunsti osakonna 29. lennu üliõpilased:

Jan Erik Ehrenberg	Kaarel Pogga
Ekke Hekles	Oskar Punga
Simo Andre Kadastu	Ken Rüütel
Martin Kork	Kristiin Räägel
Maria Liive	Oskar Seeman
Lena Barbara Luhse	Andreas Aadel
Maris Lüüs	Markus Helmut Ilves
Märten Metsaviir	Mihkel Kohava
Maarja Johanna Mägi	Elise Metsanurk

29. lendu on õpetanud:

Näitlejatöö – Anu Lamp, Elmo Nüganen; **lavakõne** – Jaak Prints, Bert Raudsep, Christopher Rajaveer, Anu Lamp; **hääletehnika** – Maarja Mitt, Anne Törnpu; **soololaul** – Sirje Medell, Taavi Tampuu; **hääle improvisatsioon** – Anne-Liis Poll; **vokaalansambel** – Riina Roose; **tants** – Laine Mägi, Liis-Katrin Avandi, Rauno Zubko, Mart Kangro; **akrobaatika** – Kädi Metsoja; **vehklemine** – Indrek Sammul; **Alexanderi tehnika** – Maret Mursa Tormis; **eesti keel** – Anu Lamp; **eesti teatri ajalugu** – Piret Kruuspere; **välisteatri ajalugu** – Liina Jääts; **kaasaegne teater** – Madli Pesti; **eesti kultuurilugu** – Kaarel Vanamölder; **kunstiajalugu** – Holger Rajavee; **kirjandus** – Mart Velsker; **psühholoogia** – Kadi Liik; **vene keel** – Irina Kolodinskaja; **lavastaja töö** – Lembit Peterson, Mart Koldits; **lavastaja töö tekstiga** – Ingo Normet, Eero Epner; **helikujundus** – Riina Roose; **draamateooria** – Luule Epner.

1937

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY (1900–1944)

Oli kaunis juulikuine päev 1912. aastal. Prantsusmaa kaguosas asuval Ambérieu-en-Bugey lennuväljal seisis mees oma väikelennuki kõrval ja pühkis otsaesiselt higi. Masin viimaks parandatud, hakkas ta oma lennu jätkumiseks valmistuma. Äkitselt lähenes mehele 12-aastane poiss jalgrattaga, kes küsis, kas too viiks ta endaga lendama. Lendur oli hämmastunud noore poisi julgusest, kes oli jõudnud vaid paari sekundiga korda saata midagi, millest suurem osa lapsi ainult unistada julgeb. Niisiis võttis ta poisi kaasa ja lendas temaga kaks korda üle lennuvälja. Sellest sai alguse 20. sajandi ühe mõjukaima kirjaniku unistus.

Antoine de Saint-Exupéry sündis 29. juunil 1900. aastal Lyonis krahvist kindlustusinspektori esimese pojana ja kasvas üles Lõuna-Prantsusmaal. Tema isa suri varakult, mistõttu kasvas ema viielapselist perekonda Tiroomi rahvapärimestest tulvil hoidja abiga. Üheksa-aastaselt pandi Antoine Mansi kolledžisse, kus kirjutatud koolikirjand „Torukübara juhtumised“ kuulus žanrilt pigem kirjandusliku fantaasia valda. Ent 12-aastaselt prantsuse ühe kuulsaima lenduriga kohtumine seadis unistuse

lõplikult paika. 1917. aastal suri Antoine'i noorem vend – see oli sündmus, mille tulemusel aktsepteeris Antoine viimaks saatuse olemasolu. Samal aastal põrus ta mereakadeemia sisseastumiseksamitel – iroonilisel kombel – just kirjanduses. Seejärel jätkas Saint-Exupéry arhitektuuriõpingutega, ent kukkus 1921. aastal kursuselt välja. Seejärel alustas ta teenistust sõjaväes ning õppis esmalt lennukimehaanikuks. Kaks aastat hiljem alustas Saint-Exupéry piloodina: kui esialgu lennutas ta turiste Pariisi kohal, siis hiljem vedas mees rahuajal eelkõige posti, lõi uusi liine ja katsetas lennukeid. Samal aastal kukkus ta ka esimest korda alla, maandudes õnnelikult merepinnale.

Saint-Exupéry tõsisem kirjanikutee algas 1926. aastal, kui ilmus tema novell „Lendur“. Kolm aastat hiljem ilmus autobiograafiline „Lõunapost“ – teos, mida sageli nimetatakse maailma esimeseks, mis kätkes inimkonna unistust lennata.

1930. aasta oli erakordselt sündmusterohke: Saint-Exupéry teeneid hinnati Auleegioni lindikesega. Viis päeva otsis ta madallendudega Andide kohal mägilõhangusse paiskunud Henri Guillaumet'd, oma suurt eeskujut, ja viis surmasuust pääsenud sõbra Buenos Airesesse. Samal aastal tutvus Saint-Exupéry edasises elust olulist osa mänginud Consueloga, kellest sai tema abikaasa. Ühtlasi val-

Antoine de Saint-Exupéry ja Consuelo de Saint-Exupéry.

mis samal aastal ka „Õine lend“, mis ilmus 1931. aastal. Peagi võttis Saint-Exupéry vastu töökoha õhuposti piloodina Lääne-Aafrikas, millele järgnesid värvikad aastad piloodi, pressiesindaja, ajakirjaniku ja ka kirjaniku rollis. 1938. aastal toimunud lennuõnnetuses Guatemalal sai ta tõsiselt haavata ning jõudis sealt koju tagasi koljuhaavades ja mõranenud lõualuuga. Purunenud vasak rangluu sai hiljem liigse jäikuse põhjuseks. Sellesama pigem õnnelikult lõppenud õnnetuse tulemuseks oli teos „Inimeste maa“.

1939. aastal lahvatas teine maailmasõda. 1943. aastal sai Saint-Exupéry kutse sõjaväkke. Samal aastal nägi ilmavalgust ka „Väike prints“. Aktiivsest sõjaväeteenistusest vabastatud Saint-Exupéry jõudis aga teha ka luurelende. Üheks selliseks sai ka 31. juulil 1944. aastal tehtud lend, mille järel ta haihtus. Kolm nädalat enne Prantsusmaa vabastamist. Saksa luurelendurite paar oli lennanud temast kõrgemal. Temast ei leitud jälgegi.

Spekulatsioonid lennuki allakukkumise paiga kohta lõppesid alles 1998. aastal, kui üks kohalik kalamees leidis Marseilles lähedalt prantsuse rahvuskangelase käevõru oma kalavõrgust. Mõni aasta hiljem tõmmati merest välja lennukivrakk, mille jäänused kuulusid Antoine de Saint-Exupéry lennukile.

„VÄIKESE PRINTSI“ SÜNNILOOST

*Katkendeid Stacy Schiffi koostatud elulooraamatust
„Antoine de Saint-Exupéry“.*

Tõlkinud Lia Rajandi, väljaandja kirjastus Varrak

Niisuguste sünnitusvaludega tuli ilmale „Väike prints“. Saint-Exupéry pöördus tagasi New Yorki 1942. aasta juunis ilma mingi uue projektita. Taas kord tuli Elizabeth Reynal talle appi. „Lennu Arrasi“ käsikirja lehekülgede servadel tantsis väike kuju, keda Saint-Exupéry oli pidevalt joonistanud – kirjadel, pühenduslehekülgedel, matemaatiliste

valemite keskel, restorani laudlinadel – juba 1930. aastast peale. Kirjaniku meeleheitega hästi kursis olev Elizabeth¹ küsis, vahest pakuks talle meelelahutust oma „petit bonhomme’ist“² lastejutu kirjutamine. Ta võis selle ettepanekuga välja tulla mõnel õhtusöögil, kus Saint-Exupéry talle vaid pika pilguga vastas, aga ta võis seda ka mainida oma mehele, kes selle kirjanikule järgmisel päeval lantši ajal edasi andis. (Reynal ja Hitchcock nautisid toorkord erakordset edu P. L. Traversi „Mary Poppinsi“ raamatutega.) Üsna paljud inimesed meenutavad, et olid pakkunud Saint-Exupéryle maalimistarbeid 1941. või 1942. aastal ja võisid seda väga hästi tehagi, kuid tema alustas oma raamatut, põhiliselt uiu sunnil, laste vesivärvikarbiga, mille ta endale ühest kaheksanda avenüü rohupoest ostis.

Saint-Exupéry kirjutas ja joonistas „Väikest printsi“ sel suvel ja sügisel oma tavalises hajaliolekus, pikade hilisöiste energiapuhangute ajal, üles köetud kohvi, Coca-Cola ja sigarettide abil, mille rohkeid jälgi käsikirjalehekülgedel näha võib. Ta kirjutas mitut erinevat sorti sulepeade ja pliiatsitega ja tegi parandusi, kortsutas lehti kokku ja sirgendas servadele. Ta maalis õhukese kirjabaperi tagumisele

¹ Elizabeth Reynal – Antoine de Saint-Exupéry kirjastaja Eugene Reynali abikaasa, Saint-Exupéry hea sõber

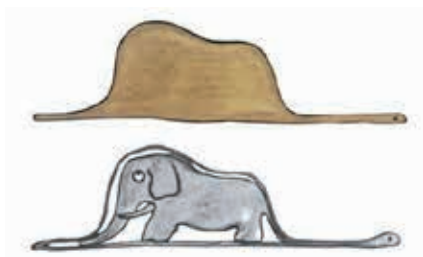
² väikesest mehikesest (e.k) – toim.

küljele. Galantière³ rääkis hiljem, et ta rebis puruks sada lehte ühe lehe kohta, mille ta trükikotta saatis ja oli mõnel määral isegi nõudlikum sellel õhukesel paberil oleva materjali suhtes. Saint-Exupéry oli rääkinud ajakirjanikule, et kõige raskem asi kirjutamise juures on alustamine, kuid tal ei paistnud olevat sedalaadi raskusi „Väikese printsiga“, mille

³ Lewis Galantière – Saint-Exupéry lähedane sõber; tõlkis teosed „Tuul, liiv ja tähed“ ja „Lend Arrasi“ inglise keelde.

faabula ilmus kohe täies õitsengus. Raskem oli illustratsioonidega. Autoril oli erilisi raskusi väikese printsi ahvileivapuudega, jõudes lõpuks rahuldava tulemuseni alles joonistust 120 kraadi võrra keerates ja siis otsast alustades. Ta oli tulemuse üle piisavalt uhke, et sellega tekstis natuke kiidelda. Väikese printsi garderoob läbis mitmeid muudatusi, nagu seda ka raamatu lõppvariandis näha võib. Mõned otsused olid lihtsad: „Kuningad kannavad alati hermeliini,“ seletas autor sügisel ühele külalisele teadva naeratusega. Ta ei jäänud esmalt rahule elevanti seediva boamaoga, millega jutt algab. Algselt pakkus ta tõendiks oma puudulikust joonistamiskusest üht joonistust paadist, mida tema sõnul üks sõber kartuliks pidas.

Silvia Reinhardt⁴ andis rebasele – tegelikult fennekile ehk kõrberebasele Juby neemelt – tema unustamatu repliigi, kui Silvia kaebas Saint-Exupéryle piinadest, mida mehe hilinemine talle põhjustab. Mis vahet seal on, protestis autor, kel ilmselt mingil põhjusel kell käel oli. „Mu süda hakkab tantsi-

ma, kui ma tean, et sa oled tulemas,“ seletas Silvia. Saint-Exupéry seadis end tema elutuppa kirjutama; naine tohterdas teda kogu kirjutamise aja džinni ja kokaga, praetud munade ja inglise muffinitega, mida küünlavalguses serveeriti. Nukk tema korteris poseeris väikese printsina, kinkides talle kuldsed juuksed. (Eelmistes lihakssaamistes olid väikese printsi juuksed, nii nagu autoril endal, üpris hõredad.) Puudel Mocha oli modelliks lambale; bokserist, kelle Silvia Saint-Exupéryle augustikuus ostis – ta mõtles, et mehele on vaja lemmiklooma ja selle ristas kirjanik „Hannibaliks“ –, sai tiiger. Silvia kuulis, kuidas Saint-Exupéry käsikirja kirjutades kogu aeg itsitas ja turtsus, mis näitas, et kirjanik ei võtnud oma tegemisi kuigi tõsiselt, kuid see oli selgesti üheks vähestest leevendustest, mida ta Ameerikas olles koges, nagu otsustas tema sekretär. Kogu aeg julgustas Silvia teda selle töö juures; hiljem kirjutas Saint-Exupéry talle, et tema oli teda palju paremini mõistnud kui need, kel olid keelelised eelised. „Sõnad,“ arutab rebane „Väikeses printsis“, „on arusaamatuste allikas.“ On väga asjakohane, et raamatu enim tsiteeritud rida – „Kõige tähtsam on silmale nähtamatu,“ rida, mis Saint-Exupéryle palju muret tekitas, kuigi ta oli sellest juba viis aastat mitmeid versioone välja mõelnud – tuleb rebase suust.

(...)

⁴ Silvia Reinhardt – autori lähedane sõber, kes arvatavasti oli inspiratsiooniks teose „Väike prints“ rebase tegelaskujule.

Samal ajal, kui Consuelo ei olnud, nagu on väidetud, vastutav teose joonistuste eest, oli ta osaliselt vastutav loo kapriisse atmosfääri eest. Ta ei võimandanud oma mehele tervislikku kliimat, kuid kindlustas talle alati viljaka pinnase; mitte miski ei olnud ega jäänud tema käes proosaliseks. New Yorgis vaevas teda astma; ta oli sama tundlik ümbritseva õhu vastu nagu printsi klaaskupliga kaitstud lill. Nii nagu see roos varjas ta oma pooltõdesid murettekitava kõhaga. Peaaegu ükski inimene, kes oli tuttav „Väikese printsi“ tekstiga, poleks tihanud roosi kujule inspiratsiooni andmisega uhkustada – see oli samasugune auasi, nagu oleks olnud eeskujuks olemine Charles Bovaryle. Consuelo aga tegi seda kõhklemata.

Väikese printsi seiklused näivad eksootilised: ta on kosmiline poisijõmpsikas, kes lahkub oma asteroidilt mingi arusaamatuse tõttu pirtsaka roosiga; ta saab kiire ülevaate täiskasvanulikust loogikast kuue külaskäiguga naaberasteroididele, igaühel tegutsemas eelmisest veelgi naeruväärsem mees; ta maاندub Saharas, kus kohtab lendurit, kes on raamatu jutustajaks; ja ta saab nii mõnegi olulise õppetunni rebaselt, enne kui ta õhku haihtus. Raamatu teema polegi nii ebatavaline, kuigi Saint-Exupéry esimene raamat koosnes võrdselt nii lendamisest kui luhtunud armastusest, aga sellest ajast peale oli ta alati salaaedadest, roosidest ja muinasjutuprintsessi-

dest kirjutanud. „Liivade tarkus“, mis oli mõeldud filosoofilise mõtisklusena, osalt Vana Testamendi, osalt Pascali laadis, jagab kõiki lasteraamatu omadusi. Lennuk, millega Bernis „Lõunapostis“ lendab, kannab sama numbrit kui väikese printsi asteroid: B-612. Kõige hullem solvang, mida väike prints inimesele heita saab, on seesama, millega autor kahekümnendail eluaastail enesega rahulolevaid tüüpe sõitles: niisugused inimesed on „seened“. (...)

Saint-Exupéry reise maastik muutus teose kangelase maastikuks: vulkaanid pärinevad Patagooniast, ahvileivapuud Dakarist. Kõigist paikadest, kus ta oli elanud, puudub raamatus ainult New York, mis oli välja jäetud ühest varasemast mustandist min-

gis viites, mida Saint-Saint-Exupéry ilmselt liiga kolkalikuks pidas. (See asendati „väikese Vaikse ookeani laiuga.“) Tal oli prantslase kiindumus maasse, millest ta ise kunagi ühtegi lapikest ei omanud; aiatöö jäi talle ausameelsuse sümboliks järjest keerulisemaks muutuvad maailmas. (Algselt omas väike prints täiemõõdulist juurviljaaeda.) Raamat kubi-seb pastoraalsetest metafooridest, nii nagu seal on ka Nouakchottis sündinud kujutelm oma kinnismõttest – seotud mullaga ja inimese kohustusega

seda harida – nõrka ja üksikut taime ebasoodsas keskkonnas hooldavast inimesest. Lisaks austuseavaldusele Lamotte'ile⁵ oli ta selle kujundi kolme raamatusse, kolme artiklisse, arvututesse kirja-desse ja filmistsenaariumisse paigutanud. „Väikese printsi“ sekundeerivad osatäitjad rändasid samuti aastate kaupa koos temaga ringi: sugulased, administraatorid ja bürokraadid, kes olid tema kütkestavatele ja ebaharilikele plaanidele vastu seisnud, kes olid aristokraadile teinud raskeks piloodiks saada, piloodil kirjanikuks saada, hajameelsel piloodil õhus püsida, väljapaistval piloodil poliitilisest seisukohavõtust eemale hoida. Selleks läks vaja sõda ja meeletult isiklikke probleeme, et neid kõiki raamatusse vormida.

⁵ Bernard Lamotte – prantsuse kunstnik ja illustraator, Saint-Exupéry hea sõber. Lamotte'ile kuuluvas New Yorgi korteris kirjutas Saint-Exupéry „Väikese printsi“.

LENNUÕNNETUS KÕRBES

Ehkki Saint-Exupéryl õnnestus eluga pääseda mitmest lennuõnnetusest, jättis mõni nendest mehele sügavama jälje kui teine. Kõrbe kohal allakukkumine oli üks neist.

30. detsembril 1935. aastal kukkusid Saint-Exupéry ja mehaanik-navigaator André Prévot Liibüa kõrbe kohal alla. Lennukile sai saatuslikuks katse püüda Pariisist Saigoni viinud lennuvõistlusel kiiruse rekordit, mille auhinnaks oli 150 000 franki. Mõlemad mehed jäid õnnetuses imekombel ellu, ent kannatasid kõrbes päevi dehüdratsiooni all. Kaardi infonappuse tõttu polnud neil aimugi, kus nad täpsemalt alla kukkusid. Kaasa võetud moona (viinamarju, kaks apelsini, küpsist, kohvi ja natuke valget veini) jagus vaid paariks päevaks. Mõlemad

Saint-Exupéry ja tema mehaanik André Prévot veel terve lennuki ees.

mehed nägid kõrbes veedetud aja jooksul erinevaid miraaže ja hallutsinatsioone. Väidetavalt märkas Saint-Exupéry ka rebast luidetel möödumas. Neljandal kõrbes veedetud päeval juhtus ime – kriitilises olukorras mehed leidis kõrbest kaamliga ratsutanud beduiin, kes juhatas nad lähima tsiviliseeritud asukohani. Samast lennuõnnetusest inspireeritud on nii „Väikese printsi“ romaani algus kui ka rebase tegelaskuju. Ka Saint-Exupéry teose „Tuul, liiv ja tähed“ süžee on inspireeritud samast lennuõnnetusest.

See sama
lennuk, nii
nagu see nägi
välja pärast
kokkupõrget
Liibüa kõrbega.

CONSUELO DE SAINT-EXUPÉRY

El Salvadorist pärit Consuelo ja Antoine de Saint-Exupéry kooselu oli täis ootust ja õnne, lahkuminekuid ja kirglikke taaskohtumisi. Just Consuelolt päris „Väikese printsi“ roos oma iseloomu.

Consuelo kohtus Saint-Exupéryga 1930. aastal Buenos Aireses. Naine tutvus lendur-kirjanikuga ühiste sõprade kaudu. Mees vedas Consuelo esimesel kohtumisõhtul otsemaid lennukisse lõbusõitu tegema, millest nende ühine sõpruskond rääkis lugusid veel aastaid. Oma hiljutisest leestumisest tingituna ei soovinud Consuelo kohe uude

abiellu astuda, ent tegi seda ikkagi. Paar abiellus Prantsusmaal 1931. aastal. Mõni sõber küll ironiseeris abikaasat, kuid naine jäi oma mehele asendamatuks toeks vaatamata raskustele, arusaamatustele, mehe egoismile ning põikpäisusele.

Kooselu Saint-Exupéryga polnud kerge. Mees veetis palju aega kodust eemal, kusagil kaugel õhus, ning Consuelol polnud vahel nädalate kaupa aimugi, kas mees naaseb elusalt või mitte. Nende abielus tuli küll ette tülisid, lahkuminekuid ja äraleppimisi, ent sellest hoolimata pidasid mõlemad teineteisest väga lugu.

Saint-Exupéry tahtis pühendada „Väikese printsi“ Consuelole, aga naine soovis, et see pühendataks Léon Werthile, kirjaniku juudist sõbrale. Saint-Exupéry jäi seda kahetsema. Ta töötas naisele, et sõjast tagasi tulles kirjutab ta järje ning et siis saab Consuelost unelmate printsess, mitte eales enam okastega roos, ja et selle raamatu pühendab ta naisele.

Oma mälestustest koosoldud ajast Saint-Exupéryga kirjutas Consuelo valmis käsikirja, jutustades suure ja kaldus käekirjaga mahakriipsutusi täis ja sage li loetamatutel lehekülgedel oma elust lendurkirjanikuga. Siis trükkis ta teksti kirjutusmasinal õhukesele läbipaistvale paberile hoolikalt ümber ning köitis lehed raamatult tugevasse musta kaus-

ta. „Roosi mälestused“: „väikese saartelinnukese“ viimane nali. Kogu elu koos lendur-kirjanikuga, sealhulgas kirjad ja dokumendid, Saint-Exupéry kritseldatud väikesed pildikesed, akvarellid, sinise pliitsiga tehtud portreed, „Väikese prints“ pildid, vanad etenduste kavad, telegrammid, maakaardid – kõik see rändas pärast Saint-Exupéry surma kohvrite üksildusse. Kohvrid paigutati Consuelo Pariisi korteri keldrisse, arhiivide salapärra.

Kui Consuelo 1979. aastal suri, said tema õigusjärgsed pärijad oma valdusse kuulsad karbid ja toimikud, ent neid ei avatud veel, vaid saadeti Grasse'i tallu, kus nad veel pikki aastaid uinusid. 1999. aastal kohvrid taasavati ning Consuelo meenutusi koondav „Roosi mälestused“ avaldati esmakordselt 2000. aastal, Saint-Exupéry 100. sünniaastapäeval.

Antoine de Saint-Exupéry ja
Consuelo de Saint-Exupéry.

LÉON WERTH

Antoine de Saint-Exupéry on pühendanud kaks oma teost Léon Werthile, oma lähedasele kirjjanikust sõbrale, kellega kohtus 1931. aastal. Meestel polnud just kuigi palju ühist, õigupoolest võiks neid nimetada ka teineteise vastanditeks. Ühtlasi oli Werth üks väheseid lähedasi Saint-Exupéry sõpru väljaspool lennundusmaailma. Saint-Exupéry imetles Werthi tema stiili ja esteetika pärast. Mehed said väga kiiresti lähedasteks – seda kinnitab ka fakt, et Saint-Exupéry mainib Werthi vähemalt kolmes oma teoses. Ka „Väike prints“ on pühendatud Werthile, millest mees ise kuulis alles pärast Saint-Exupéry „Rahu ilma Toniota pole täielik rahu,“ on Werth öelnud.

Jan Erik Ehrenberg

Ekke Hekles

Simo Andre Kadastu

Martin Kork

Maria Liive

Lena Barbara Luhse

Maris Lüüs

Märten Metsaviir

Maarja Johanna Mägi

Kaarel Pogga

Oskar Punga

Ken Rüütel

Kristiin Räägel

Oskar Seeman

Andreas Aadel

Markus Helmut Ilves

Mihkel Kohava

Elise Metsanurk

Töörühm

Lavastusjuht Mart Saar

Etendusteenistuse juht Kristi Pumbo

Dekoratsioonid Gert Lombiots, Tiit Villemsoo,
Airi Look, Rene Vernik, Roman Kuznetsov

Kostüümid Ene Palu, Aalja Soome,
Airiin Saar, Tiina Uiho, Jaana Leib

Heli Haar Tammik, Arbo Maran, Indrek
Tiisel, Lauri Urb, Nikita Šiškov

Video Lauri Urb

Valgus Merily Loss, Neeme Jõe, Silver
Savik, Teet Orupõld, Talis Toit

Rekvisiit Terje Kessel-Otsa, Veeli Tamm,
Margus Mänd, Liisa Tetsmann

Grimm Anu Konze, Enda Karimõisa, Annifrid
Muda, Marika Paesalu, Heldi Aun-Trepp

Riietajad Külli Pavelson, Anneli Kõrvel,
Õne Meronen, Maris Mihašova

Lava Jaak Kaljurand, Jaan Kaljurand,
Tarvo Elblaus, Jarko Rahnelt, Jasper Roost,
Joonas Eskla, Ilmar Aru, Rein Jurna

Dekoratsioonide valmimisel olid abiks Hanna Kruusi,
Sander Veermäe, Meinart Mäesalu ja Kári Hrafn Arason

Tallinna Linnateatri toetajad ja koostööpartnerid

Tallinna Kultuuriamet
Kultuuriministeerium
Eesti Kultuurkapital

Hooaja peatoetaja Utilitas

Suurtoetajad Espak, Nordecon, ABC Motors

Toetajad Advokaadibüroo COBALT,
Advokaadibüroo TurnStone, Collistar,
Dr. Hauschka, Floorin, Igepa, Ilotrükk,
LM Keskus, Medicum, MyFitness, Pariisi
Vesi, Pro Beauté, Ühisteenused

Meediapartnerid Eesti Rahvusringhääling,
Eesti Päevaleht, Meedius Eesti

Publikut kostitavad Paulig, Fazer Eesti,
Greenfield, Marmiton, Reval Kondiiter

Kavalehes kasutatud kirjandus

Consuelo de Saint-Exupéry „Roosi mälestused“,
Jaan Eilarti saatesõna kogumikule „Õine lend“,
Stacy Schiffi elulooraamat „Antoine de Saint-Exupéry“,
tsitaadikogumiku „Sõnad kui taevatähed“ eessõna.

LEIDA RAMMO LINNATEATRI FOND

Eesti Rahvuskultuuri Fondi juures tegutseva Leida Rammo Linnateatri fondi eesmärgiks on toetada Tallinna Linnateatrit ning tunnustada teatri loomingulist kollektiivi.

Annetusi Leida Rammo Linnateatri fondile saab teha:

Saaja: Sihtasutus Eesti Rahvuskultuuri Fond

Pank: EE672200221001101347
SWEDBANK

Selgitus: Annetus
Leida Rammo Linnateatri fondi

TALLINNA LINNATEATER ON EESTI ESIMENE ROHELINE TEATER!

See kavaleht on valmistatud Ecolabeli sertifikaadiga märgistatud paberist.

Loe roheline kontori kohta lisaks:
ekja.ee/et/roheline-kontor/

